

SENTÈNCIA 13-95 DE 17 DE MAIG DE 1995

Introducció de moneda falsa.- Infracció de normes de procediment productores d'indefensió.- Denegació injustificada d'una prova.- Narració dels fets.- Error en l'apreciació de la prova.

Ponent: M.I.Sra. Marie CONTE

ANTECEDENTS DE FET

I.-RESULTANT: que el Tribunal de Corts va dictar sentència en data 13 d'abril de 1994 en la causa núm.41-ED-93 amb la següent part dispositiva, "FALLEM: que hem de condemnar i condemnem a Ramon C.C. com autor responsable d'un delictes major d'introducció de moneda falsa de l'article 142 del Codi Penal a la pena de CINQ ANYS DE PRESÓ i al pagament de les despeses processals causades."

II.-RESULTANT: que contra la sentència abans esmentada es va interposar recurs de suplicació pel processat Ramon C.C. representat pel lletrat Manuel PUJADAS DOMINGO ,els motius al·legats són el següents:

1.-Per infracció de normes del procediment sempre que hagi produït indefensió o s'hagi vulnerat qualsevol dret o garantia fonamental(art.3.2. del decret regulador d'aquesta instància de suplicació).

2.-Per denegació injustificada d'alguna prova que proposada en temps i forma, hauria pogut ser d'influència per la decisió de la causa (art.3.3).

3.-Per no contenir la sentència la narració precisa del fet o fets que es considerin provats(art.3.4).

4.-Per error en l'apreciació de la prova.(art.3.5).

Manifesta, sobre els dos primers motius que estima lligats, que la denegació de la prova testifical proposada per la defensa en les persones d'Antoni S.M. i Josep Maria M. J., així com l'empleat de la Banca Reig Sr. Eladi, ha inferit de manera decisiva sobre el desenvolupament de la causa per la qual cosa, ni s'ha pogut esbrinar la realitat dels fets, ni s'ha pogut adversar la certesa de les declaracions inculpatòries contra el processat, per part dels testimonis. Sosté per altra banda que la denegació de les proves ha suposat una infracció del procediment que ha

situat en palesa indefensió el processat, vulnerant els seus drets constitucionals, i que contra tal afirmació no es pot oposar que la proposició de les proves que foren denegades fou feta en temps processal inapropiat, ja que foren demanades en la qualificació provisional de la defensa, i en qualsevol cas, com s'ha vingut fent en multitud d'ocasions.

D'una part, fa valer, en quan als dos altres motius de suplicació que la sentència del Tribunal de Corts no té en compte el fet que Ramon C.C. no ha portat al Banc el bitllets falsos per tal d'efectuar una operació de canvi, sinó per tal de dipositar-los en un compte corrent obert al seu nom, comportament que manifesta tanmateix la seva ignorància de la falsedat dels bitllets. D'altra banda, que els dos elements de prova retinguts pel Tribunal de Corts, és a dir el transport de moneda falsa i dels testimoniatges que no han pogut ser confirmats al moment de la vista oral, són insuficients per caracteritzar la culpabilitat de Ramon C.C..

III.-RESULTANT: que el Ministeri Fiscal s'oposa al recurs i demana la confirmació de la sentència, sostenint, d'una part que la sentència recorreguda fa en el seu sisè considerant un examen detallat de tots els moments processals que ha tingut el recurrent per efectuar o demanar la prova sol·licitada, sense que això no ho hagi fet més que dos dies abans de la celebració de la vista oral quan ja no hi havia temps material per fer-ho. D'altra part que contràriament al que pretén el recurrent, la sentència relata de manera particularment detallada els fets considerants com provats, i exposa de manera precisa la conjunció de proves permetent d'establir que Ramon C.C. tenia coneixença de la falsedat dels bitllets.

FONAMENTS DE DRET

I.- CONSIDERANT: que el processat, en un procés penal, no és pot trobar en situació d'indefensió, si li ha estat oferta la possibilitat, garantida per l'article 10 de la Constitució, de demanar, a diversos estadis del procediment d'informació i de judici, l'execució de tota mesura d'instrucció que estimi útil o de presentar les seves observacions o contestacions sobre les mesures d'instruccions realitzades, que aquesta demanda sota pena d'atemptar greument contra el principi del contradictori, i de provocar la paràlisi dels sistema judicial, ha de ser necessàriament proposada segons les formes i el temps previst pel Codi de Procediment Penal, i que s'apliquin al conjunt de les parts del procés, que així l'article 3 apartat 3 del Decret de 13 de juliol de 1990, preu entre

els casos d'obertura del recurs de suplicació, el refús injustificat d'una prova proposada "en temps i forma", i no el refús injustificat de tota prova proposada per una part.

II.- CONSIDERANT: que en aquest afer Ramon C.C. no ha utilitzat de la possibilitat que li oferien d'una part l'article 100 del Codi de Procediment Penal de sol·licitar a partir del moment del processament la pràctica de les diligències que li interessaven, d'altra part l'article 136 del mateix Codi de proposar, una vegada posats de manifest els autes a la Secretària del Tribunal, en el termini de 15 dies, la pràctica de noves diligències sumarians; per fi l'article 147 de proposar en el termini de 10 dies pel mitjà del seu escrit de qualificació les proves que vol que es practiquin en l'acte de judici oral. Que convé a aquest respecte d'apuntar així com ho subratlla de manera del tot precisa la sentència del Tribunal de Corts, que d'ençà del 29 d'octubre de 1993, la defensa era en situació de conèixer les declaracions, rebudes per un magistrat espanyol, d'Antoni S.M. i Josep Maria M.J., portades en autes en aplicació de l'article 149, així com l'escrit de qualificació provisional del Ministeri Fiscal, dipositat el 29 d'octubre de 1993, que pertanyia a l'advocat de Ramon C.C. d'aprofitar el termini de 10 dies previst per l'article 147 del Codi de Procediment Penal, per tal de formular, en el seu escrit de qualificació. Tota demanda d'instrucció complementària, que en lloc de fer-ho, i quan havia estat informat el 13 de desembre de 1993 de data de la vista oral fixada el 26 de gener de 1994, va esperar fins el 24 de gener de 1994 per tal de presentar la seva demanda d'audició de tres testimonis, dels quals dos residents a Espanya.

III.- CONSIDERANT: de més, que el Tribunal de Corts malgrat el fet que aquesta demanda no havia estat formulada en els terminis previstos pel Codi de Procediment Penal, ha perfectament motivat el seu refús de procedir a l'audició dels testimonis, tant per motius de procediment, com per raons d'oportunitat lligades a l'absència de necessitat de procedir a l'audició de testimonis les declaracions dels quals, clares i precises, havien estat recollides en cura d'informació, que no es pot considerar que la sentència recorreguda hagi col·locat el processat en situació d'indefensió, o hagi refusat, de manera injustificada una prova.

IV.-CONSIDERANT: d'altra banda, sobre el 3è i el 4t motius de suplicació, el jutge té l'obligació d'exposar de manera precisa els elements de fet ressaltant del sumari del dossier del procediment, sobre els quals ha fonamentat la seva convicció, que el Tribunal de Corts tot i notant

els arguments proposats per Ramon C.C. per tal d'acreditar l'absència d'elements intencionals i en particular que el fet de dipositar els bitllets al banc excloïa tota coneixença de la falsedat d'aquests, ha deduït la culpabilitat del processat d'un conjunt de proves que enumera i comenta d'una manera exhaustiva en les seves motivacions, a saber:

-les declaracions d'Antoni S.M. i Josep Maria M.J., còmplices i amics de Ramon C.C. ,que el posen formalment en causa, sense trobar-hi un interès qualsevol,

-les pròpies declaracions, pel que fa al desenvolupament de la remesa dels fons de Ramon C.C. , que hauria segons ell, remès 12.000.000.-ptes a un individu que no coneixia a penes, i sense cap garantia, i que ha recorregut al moment de la vista oral que l'operació li semblava "estranya",

-la impossibilitat del processat, que és troba en situació financera precària, d'establir que ha efectivament remès 12.000.000.-ptes a canvi dels 148.000.-dòlars falsos.

V.-CONSIDERANT: en aquestes condicions, que el Tribunal de Corts ha fet una justa apreciació dels fets de la causa , en reconèixer Ramon C.C. culpable del delictes major d'introducció de monedes falses tipificat en els art.142 i 143 del Codi Penal.

VI.-CONSIDERANT: tanmateix, que si tenim en compte l'absència d'antecedents judicials de Ramon C.C., la sanció pronunciada contra seu, sembla excessiva; que hi ha lloc de reduir doncs a TRES ANYS d'empresonament la pena pronunciada.

Vist la legislació vigent, i els Usos i Costums aplicables a la present causa,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1-Que estimant parcialment el recurs de suplicació interposat en la present causa, en nom i interès de Ramon C.C. contra la sentència del Tribunal de Corts de data 13 d'abril de 1994.

2-Condemnem Ramon C.C. com autor responsable d'un delict major d'introducció de moneda falsa de l'article 142 del Codi Penal a la pena de TRES ANYS DE PRESÓ.

3-Declarem d'ofici les despeses causades pel recurs.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.